

rettes som dagundervisning, har man villet sikre de unge adgang til at deltage i denne undervisning ved at give dem ret til en ugentlig frieftermiddag til dette formål, og for at friheden skal få nogen reel betydning, mener man, at den må gives uden tab af arbejds løn.

Dette er også en konsekvens af den opfattelse, at denne undervisning i høj grad er i arbejdsgivernes interesse, først og fremmest på grund af udvidelsen af de unges horisont og kundskaber, men også fordi de unge vil møde mere oplagt til at tage fat efter den ugentlige skoledag, der på en forfriskende måde vil bryde ugens arbejdsmonotoni, en betragtning man har mødt f. eks. i England, hvor man har en tilsvarende undervisning i day continuation schools.

Den foreslåede bestemmelse om ret til frihed for at kunne deltage i ungdomsskolens dagundervisning er af en mere ubetinget karakter end den tilsvarende bestemmelse i § 19 i lovbekg. af 16. juni 1941 om retsforholdet mellem husbond og medhjælper, idet det her drejer sig om en ekstra frihed, ikke blot om tidspunktet for den normale frihed, og idet der ikke her skal kunne tages forbehold ved fæstemålets indgåelse. Man har dog ikke ment at kunne afskære enhver dispensationsmulighed, men har foreslået, at ungdomsnævnet skal kunne dispensere — fra pligten til at give fri, ikke til at yde løn under friheden — efter regler, der fastsættes af undervisningsministeren efter forhandling med arbejds- og socialministeren. Man forudsætter herved, at arbejds- og socialministeren forhandler med de interesserede organisationer af arbejdere og arbejdsgivere og også har sin opmærksomhed henvendt på de særlige forhold i landsbyerne.

Man har ikke ment at burde fastsætte noget bestemt klokkeslet for den ugentlige frieftermiddags begyndelse. Da formålet med friheden er, at de unge skal kunne deltage i ungdomsskolens dagundervisning, må det dog anses for en selvfølge, at der skal gives fri så tidligt på eftermiddagen, at de uden vanskelighed kan nå at møde i skolen ved undervisningens begyndelse.

Til § 2.

Man har fundet det rimeligt at overføre den hidtil alene i aftenskoleloven udtrykte bestemmelse om, at der skal finde en egentlig undervisning sted, til også at gælde for ungdomsskolen, ligesom man finder, at der principielt bør være samme adgang for ungdomsskolen som for aftenskolen til at lade foredrag, oplæsning, radioaflytning og film indgå i den daglige undervisning. For aftenskolens vedkommende har man foreslået, at indtil $\frac{1}{3}$ af holdets timetal kan anvendes til disse friere undervisningsformer, men under hensyn til ungdomsskolens betydelig større timetal har man ikke villet fastslå, at $\frac{1}{3}$ af timerne her kan anvendes til foredrag og oplæsning, men har overladt det til den godkendende myndigheds skøn, hvor mange timer der bør kunne anvendes hertil. $\frac{1}{3}$ bør dog i hvert fald være maksimum.

De under c) nævnte minimumstimetal bygger ikke som hidtil på den forudsætning, at skolen er 2-årig, idet man er klar over, at det ikke er muligt at pålægge 1. års eleverne nogen pligt til at komme til det 2. års undervisning, og at den hidtidige bestemmelse om, at skolen skulle være 2-årig, derfor i høj grad har været en fiktion.

Minimumstimetallet for dagungdomsskolen, 120 timer, er fastsat under hensyn til forholdene på landet, hvor det ofte vil være vanskeligt at opnå mere end 16—20 ugers undervisning, men hvor det dog bør tilstræbes, at undervisningen udstrækkes over noget længere tid. I byerne bør dagungdomsskolen strække sig over betydelig længere tid, helst ca. 36 uger.